

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 021626 18 Uvp
Banjaluka, 13.01.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Republike Srpske, koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 03.11.2017. godine, tužene Uprave, u predmetu utvrđivanja granica između državne i privatne šume, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 021626 17 U od 04.07.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.01.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba podnesena protiv uvodno označenog akta tužene, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Uprave, Područna kancelarija P. broj ... od 05.06.2017. godine. Tim prvostepenim rješenjem (tačkom 1. dispozitiva) utvrđena je granica između zemljišta - posjeda K. (V.) G. označenog kao k.č. br. 1596 zv. „Bukovi Gaj“, šuma kl. 3, pov. 4.350 m², upisane u list nepokretnosti ... k.o. D., s jedne strane i zemljišta i šume u državnoj svojini označeno kao k.č. br. 19/1-1 zv. „Grmeč“, šuma kl. 4, pov. 785864.12 m², upisane u p.l. ... k.o. D., čiji je korisnik JPŠ „Šume RS“ a.d. S., ŠG O.-D. iz D. s druge strane, uz određenje da granična linija polazi od DŠ 1 koji je postavljen na stablu bijelog bora obima 151 cm, koordinata x=6376850,59 i y=4929556,43 i ista nastavlja u pravcu zapada dužine 35 m do stabla bijelog bora obima 150 cm, na kojem je postavljen granični znak DŠ 2 koordinata x=4929567,43 i y=6376818,92 gdje se granica sa državnim šumom završava, (tačkom 2. dispozitiva) utvrđeno je da zapisnik o razgraničenju od 07.12.2016. godine, sa skicom lica mjesta i spiskom koordinata detaljnih tačaka čini sastavni dio tog rješenja, a (tačkom 3. dispozitiva) je odlučeno da će se po pravosnažnosti ovog rješenja granični znaci DŠ 1 i DŠ 2 potvrditi crnom masnom bojom na utvrđenim stablima sa propisanim šablonom i ovjeriti lugarskim čekićem rejonskog lugara JPŠ „Šume RS“ a.d. S. ŠG O.-D..

Odbijanje tužbe sud obrazlože razlozima da je zakonito postupila tužena kada je ostavila na snazi rješenje prvostepenog organa od 05.06.2017. godine, koje je doneseno po zahtjevu G. K. kojim je on zatražio da se izvrši obilježavanje i razgraničenje njegovog posjeda označenog kao k.č. br. 1596 zv. „Bukovi Gaj“ u naravi šuma 3. klase, pov. 4350 m², upisane u list nepokretnosti broj ... k.o. D., od šume i šumskog zemljišta u svojini Republike Srpske, korisnika JPŠ „Šume RS“ a.d. S. ŠG O.-D., označenog kao k.č. 19/1-1 zv. „Grmeč“, šuma 4. klase, pov. 785864.12 m² upisane u p.l. ... k.o. D. Ovo stoga što je tokom postupka prvostepeni organ održao usmenu javnu raspravu, kao i uviđaj na licu mjesta u prisustvu zainteresovanih stranaka, uz učešće vještaka geodetske struke koji je izvršio identifikaciju predmetnih parcela po starom i novom premjeru, prenoseći na teren koordinate tačaka parcela sa digitalnog katastarskog plana koji je u službenoj upotrebi od 2008. godine, o čemu je sačinio nalaz i

mišljenje sa zapisnikom o razgraničenju od 07.12.2016. godine, koji je sastavni dio prvostepenog rješenja od 05.06.2017. godine. Sud je podržao stav organa da prigovori tužioca i korisnika državne šume ŠG O.-D., a koji se odnose na navodne razlike u površini šume koju sada posjeduju fizička lica na lokalitetu „Viojla“ u odnosu na popisni katastar iz 1953. godine, osim što nisu dokazani, ne mogu biti predmet razmatranja u okviru ovog postupka, obzirom da je za područje k.o. D. izvršeno izlaganje nepokretnosti 2006. godine, u kojem postupku nije bilo nikakvih osporavanja ni prigovora bilo kojih lica, pa ni ŠG O.-D., te je taj postupak okončan rješenjem tužene broj ... od 06.08.2008. godine, koje je dana 20.08.2008. godine objavljeno u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 76/08, a na koji način je stupio na snagu novi katastar nepokretnosti za k.o. D., čime je stavljen van snage popisni katastar iz 1953. godine. Ocijenjeni su neosnovanim navodi tužioca da predmetni lokalitet predstavlja „svojevrni specifikum“ i da se linija razgraničenja ne može odrediti parcijalno, već samo integralno, uz stav suda da je G. K., kao vlasnik i posjednik šume, prvostepenom organu podnio zahtjev da se izvrši obilježavanje i razgraničenje njegove šume od šume u državnj svojnini, kako bi istu mogao koristiti, pri čemu odredba člana 104. Zakona o šumama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 75/08 i 60/13 - daljem tekstu: Zakon o šumama) ne propisuje da takav postupak mora obuhvatiti sve vlasnike parcela na određenom području, već samo da se postupak mora okončati u roku od deset godina od stupanja na snagu tog zakona, te da G. K. ne može da trpi štetne posljedice zbog toga što taj postupak koji je ŠG O.-D. pokrenulo 03.09.2004. godine za ovo područje u skladu sa odredbom člana 81. ranijeg Zakona o šumama - Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 66/03), nije okončan, obzirom da ŠG O.-D. nije koristilo zakonske mogućnosti koje su mu stajale na raspolaganju u cilju rješavanja svog zahtjeva.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija zakonitost iste zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da ostaje kod svojih navoda datih u upravnom postupku, a koji se svode na to da na lokalitetu „Viojla“ nikada ranije nisu bila postavljena DŠ stabla, tj. nikada nije uspostavljena linija razgraničenja između privatnih posjeda i državne šume i šumskog zemljišta, te da je ovaj lokalitet „svojevrni specifikum“ i da se razgraničenje sa državnom šumom i šumskim zemljištem ne može raditi parcijalno (samo za jednu katastarsku česticu) već integralno, tj. da se uzmu u obzir sve katastarske čestice koje se nalaze na tom lokalitetu, da se uporede njihove površine po novom premjeru u odnosu na popisni katastar iz 1953. godine, jer je evidentno da neki posjednici imaju mnogo više šume po novom premjeru u odnosu na popisni katastar. Napominje da je o ovoj problematici obavijestio upravljača državnih šuma Ministarstvo koje je bilo istog mišljenja sadržanog u izjašnjenju ŠG O.-D. od 13.12.2016. godine koje je uloženo u spis, u kom smislu je tužilac predložio da se prilikom donošenja odluke uzme u obzir i to izjašnjenje, kako bi se na pravi i adekvatan način riješilo pitanje razgraničenja šuma i postavljanja međnih linija, a na način da ni jedna strana tj. ni fizička lica, a ni Republika Srpska, ne budu oštećeni prilikom razgraničenja i formiranja šumskih linija između parcela na kojima se nalazi šuma. Zaključuje da se nižestepeni sud nije detaljno upustio u razmatranje ove problematike držeći se isključivo stava organa uprave, zbog čega predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužena u odgovoru na zahtjev ističe da ostaje kod navoda datih u obrazloženju osporenog rješenja.

Zainteresovano lice, G. K., u odgovoru na zahtjev ističe da je isti bez osnova, jer tužilac ne navodi koji je to zakon ili materijalni propis povrijeđen pobijanom presudom, niti u čemu se ogleda povreda pravila postupka. Ističe da tužilac očigledno ispušta iz vida činjenicu da je predmet konkretnog upravnog postupka utvrđivanje granične linije između njegove šume i šume u državnoj svojini, jer kao glavnu tvrdnju iznosi „da neki posjednici imaju više šume nego što su imali prema popisnom katastru“, koji navod osim što nije potkrijepljen niti jednim dokazom što se tiče njegove imovine, uopšte nije u vezi sa ovim postupkom. Dodaje da stav tužioca da predmetni lokalitet predstavlja „svojevrni specifikum“ i da se linija razgraničenja ne može odrediti parcijalno (samo za jednu katastarsku česticu) već integralno, nema uporište u Zakonu o šumama, te smatra da je jedina namjera podnošenja zahtjeva da se njemu onemogućiti i uskrati Ustavom garantovano pravo na imovinu. Ukazuje na odlučnu činjenicu da je rješenjem tužene broj ... od 06.08.2008. godine, objavljenom u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 76/08 dana 20.08.2008. godine, utvrđen novi katastar nepokretnosti za k.o. D. čime je stavljen van snage popisni katastar iz 1953. godine i umjesto da je sve svoje eventualne primjedbe iznosio u toku postupka uspostavljanja novog katastra nepokretnosti, tužilac sada iznosi paušalne tvrdnje pozivajući se na popisni katastar nepokretnosti koji nije važeći i ne može biti osnov za rješavanje imovinsko-pravnih odnosa. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev u cjelosti odbije.

Zainteresovano lice, JPŠ „Šume Republike Srpske“ a.d S. ŠG O.-D. iz D., u odgovor na zahtjev podsjeća da je ono u više navrata od 2004. godine upućivalo zahtjev za utvrđivanje granice šuma u državnoj svojini, između ostalog i na lokalitetu „Viojla“ po kojem prvostepeni organ nije postupio, da bi postupio po zahtjevu G. K. koji je podnesen 2016. godine. Posebno ističe da sud nije uzeo u obzir razliku između površina koje su privatni posjednici imali 1953. godine i danas, o čemu je sačinjeno posebno izjašnjenje u kojem je detaljno obrazložena problematika na lokalitetu „Viojla“, te napominje da postoji mogućnost da se u narednom periodu posjednicima koji imaju manju površinu šume u odnosu na popisni katastar iz 1953. godine, nadoknada vrši iz državne šume. Stoga predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje nižestepenom sudu.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tužene od 03.11.2017. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud zaključuje da je predmet ovog upravnog postupka utvrđivanje granične linije između šume vlasništvo i posjed G. K. i šume u svojini Republike Srpske koju koristi ŠG O.-D. iz D., a koji postupak je pokrenut zahtjevom G. K., podnesenim dana 29.11.2016. godine, o kome je riješeno u skladu sa odredbom člana 104. Zakona o šumama, a koja odredba ne propisuje da se utvrđivanje granica mora raditi integralno za određeno područje, već samo da se taj postupak mora završiti u roku od deset godina od dana stupanja na snagu ovog zakona.

Takođe pravilno sud zaključuje da je prvostepeni organ odluku donio nakon usmene javne rasprave i uviđaja na licu mjesta održanog u prisustvu zainteresovanih stranaka i vještaka geodetske struke koji je identifikovao parcele po starom i novom premjeru, faktički samo prenoseći na teren koordinate tačaka parcela sa digitalnog katastarskog plana za k.o. D. koji je

u službenoj upotrebi od 2008. godine, o čemu je sačinjen nalaz i mišljenje sa zapisnikom o razgraničenju od 07.12.2016. godine, koji je sastavni dio prvostepenog rješenja.

Od značaja za ovaj postupak jeste okolnost da je za k.o. D. vršeno izlaganje 2006. godine, da je taj postupak okončan rješenjem tužene broj ... od 06.08.2008. godine, koje je dana 20.08.2008. godine objavljeno u „Službenom glasniku Republike Srpske“ broj 76/08, na koji način je novi premjer stupio na snagu, a u okviru kog postupka su sva zainteresovana lica, pa i ŠG O.-D. imala mogućnost da stave primjedbe na upisanu površinu parcela, a kojih prigovora ovdje nije bilo.

Stoga prigovori tužioca da se površine parcela „nekih posjednika“ navodno razlikuju u odnosu na površine koju su oni imali po popisnom katastru iz 1953. godine, osim što su nedokazani u odnosu na posjednika G. K. (što je jedino relevantno) i ne mogu biti predmet razmatranja u okviru ovog postupka, kako to pravilno zaključuje nižestepeni sud, iznoseći ispravan stav i o tome da G. K. kao vlasnik i posjednik privatne šume koji je samo zatražio razgraničenje od šume u državnoj svojini, ne može i ne treba da trpi štetne posljedice zbog toga što postupak pokrenut po zahtjevu ŠG O.-D. 2004. godine nije završen do stupanja na snagu Zakona o šumama, a ni kasnije u roku propisanom ovim zakonom, jer podnosilac zahtjeva ŠG O.-D. nije koristio dozvoljene pravne mehanizme kojim bi ishodio okončanje tog postupka, a na što je svakako imao pravo.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi nezakornosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić